

Nowotestamentowe odwołania do Tradycji

W Nowym Testamencie słowo przetłumaczone jako *tradycja* odnosi się do czegoś *otrzymanego* lub *przekazanego*. W Nowym Testamencie występuje ono 13 razy.

Tradycja żydowska

Dziesięć z trzynastu odwołań do tradycji w Nowym Testamencie odnosi się do tradycji żydowskiej. Osiem z tych odwołań znajduje się w równoległych sprawozdaniach o konfrontacji Jezusa z faryzeuszami (Mt 15,2; Mt 15,3; Mt 15,6; Mk 7,3; Mk 7,5; Mk 7,8; Mk 7,9; Mk 7,13). Incydent ten został omówiony pod koniec Rozdziału 12, *Pismo Święte i Tradycja*.

Dwoma innymi odwołaniami do żydowskiej tradycji są:

List do Galatów 1,14

Paweł, mówiąc o swoim życiu zanim został chrześcijaninem, napisał:

[...] jak w żarliwości dla judaizmu przewyższąłem wielu moich rówieśników z mego narodu,

Dodatek

jak byłem szczególnie wielkim zapaleńcem
w zachowywaniu tradycji moich przodków.

List do Galatów 1,14

Paweł mówi tutaj o swoim doświadczeniu jako członka stronnictwa faryzeuszy (Flp 3,5). Tradycje, do których się odwołuje, to żydowskie prawa, *wręczone* mu przez rabinów, które regulowały jego życie. Chrystus uwolnił go od nich.

List do Kolosan 2,8

Paweł pouczył chrześcijan w Kolosach:

Baczenie, aby ktoś was nie zagarnął w niewolę przez tę filozofię będącą wierutnym oszustwem, opartą na ludzkiej tylko tradycji, na żywiołach świata, a nie na Chrystusie.

List do Kolosan 2,8

Paweł mówi w tym wersecie o zwodniczych doktrynach, które fałszywi nauczyciele próbowali wprowadzić do kościoła w Kolosach. Z kontekstu tego wersetu wiemy, że te ludzkie tradycje (Kol 2,8) były mieszkanką żydowskiego legalizmu i greckiej filozofii. Paweł ostrzegł Kolosan, że rezultatem naśladowania ludzkich tradycji jest duchowa niewola.

Nauczanie Pawła

Pozostałe trzy odwołania do tradycji w Nowym Testamencie odnoszą się do nauczania Pawła.

I List do Koryntian 11,2

Pochwalam was, bracia, za to, że we wszystkim pomni na mnie jesteście i że tak, jak wam przekazałem, zachowujecie tradycje.

I List do Koryntian 11,2

Werset ten rozpoczyna fragment dotyczący tego, czy właściwe jest nakrywanie głowy, gdy ktoś się modli lub prorokuje

(1 Kor 11,2-16). Paweł chwali Koryntian za kontynuowanie praktyki, którą przedtem przekazał im poprzez ustne nauczanie.

2 List do Tesaloniczan 2,15

Przeto, bracia, stójcie niewzruszenie i trzymajcie się tradycji, o których zostaliście pouczeni bądź żywym słowem, bądź za pośrednictwem naszego listu.

2 List do Tesaloniczan 2,15

Z kontekstu 2 Listu do Tesaloniczan 2,15 wiemy, że tradycje, o których Paweł mówi, odnoszą się do pewnych aspektów powtórnego przyjścia Pana. Paweł nazywa je *tradycjami*, aby podkreślić, że są one prawdami, które otrzymał w wyniku objawienia od Pana i *przekazał* kościołowi w Tesalonice. Te prawdy nie pochodziły od niego. Ponieważ pochodziły od Pana, Paweł chciał, aby Tesaloniczanie mocno się ich trzymali.

2 List do Tesaloniczan 3,6

Nakazujemy wam, bracia, w imię Pana naszego Jezusa Chrystusa, abyście stronili od każdego brata, który postępuje wbrew porządkowi, a nie zgodnie z tradycją, którą przejęliście od nas.

2 List do Tesaloniczan 3,6

Kontekst tego wersetu wyjaśnia, że niektórzy z Tesaloniczan błędnie zrozumieli wcześniejszy list otrzymany od Pawła. Przestali pracować zarobkowo i stali się uciążliwymi próżniakami. Tutaj Paweł mówi im, aby zdyscyplinowali swoje życie i naśladowali jego przykład ciężkiej pracy. Osobisty przykład zdyscyplinowanego stylu życia jest tym, co *przekazał* Tesaloniczanom, gdy był razem z nimi.

Powyższe trzy wersety pokazują, że Paweł *przekazał* wiarę chrześcijańską pierwotnemu Kościołowi nie tylko przez swoje listy, lecz również przez ustne nauczanie i osobisty przykład. Aby poznać zawartość ustnego nauczania Pawła, nie potrzebujemy

Dodatek

wynajdywać drugiego źródła objawienia, takiego jak katolicka Tradycja. Trzydzieści listów Pawła jest natchnionym przekazem tego, co Bóg objawił Pawłowi, a on przekazał to pierwotnemu Kościołowi. Co więcej, postawienie tych trzech odniesień do ustnego nauczania Pawła na równi z katolicką Tradycją, jest nie do przyjęcia. Pierwsze dotyczy bezpośredniego apostołskiego nauczania. Drugie odnosi się do przekonań i praktyk rezydujących dzisiaj w duchu i sercu Kościoła katolickiego, przekazywanych przez omylne środki od blisko dwóch tysięcy lat. Jasne jest, że nie są to te same rzeczy.